

Chuyện bắt đầu từ tiết sinh hoạt trưa thứ bảy sau ngày tám tháng Ba. Không, nói chính xác phải là bắt đầu từ ngày trước ngày tám tháng Ba.

Giờ ra chơi, tất cả bọn con gái kéo nhau ra khỏi lớp. Hiện tượng lạ! Thường ngày, thế nào chẳng có vài đứa ở lại để làm gì đó như là hỏi han bài tập tiết sau đã làm chưa, so đáp số mà thấy khác nhau thì quỳnh quáng chụm đầu lại mà bàn bàn cãi cãi, còn nếu có yên tâm vì đáp số giống hệt nhau thì cũng có khối chuyện khác để mà ồn ào. Con gái mà!

Vậy mà bữa nay đi hết ra ngoài. Không một đứa con gái nào ở lại trong lớp. Nghĩ cũng lạ, thường ngày nghe tùm lại xì xèo thì thấy con gái sao mà nhiều chuyện quá, nội cái mái tóc dài cứ đưa tay vén vén là thấy rối mắt rối. Nhưng khi chẳng có mái tóc nào rối rối tầm mắt thì thấy lớp vắng hẳn. Và dĩ nhiên, yên tĩnh hẳn!

Rõ ràng là không còn đứa con gái nào. Vậy mà lớp trưởng Quy còn cẩn thận nhìn ngó cứ như là có thể giấu

một đứa con gái trong học bàn vậy. Cái tính cẩn thận này làm Tuấn ghét cay đắng. Lại còn dặn dò Định ngồi bìa bàn đầu nhớ chú ý bên ngoài hành lang, hễ thấy bất cứ đứa nào là con gái đi tới gần cửa lớp thì phải báo động ngay.

- Thưa các bạn. - Quy hắng giọng. - Sĩ số lớp chúng ta là bốn mươi lăm, trong đó có hai mươi sáu bạn nữ...

Sĩ số lớp thì ai chẳng biết mà phải dông dài, Tuấn nghĩ thầm, nó ghét những mào đầu dông dài lê thê.

- Chắc các bạn chúng ta ai cũng biết ngày mai là ngày gì...

- Ngày mà mấy đứa con gái làm eo làm phách chớ gì. - Một đứa la lên và tất cả cười ồ đồng tình.

- Vậy nên, - Quy nói nhanh - tôi đề nghị chúng ta mỗi người tùy theo túi tiền mà đóng góp để mua hoa tặng các bạn nữ lớp mình.

- Ờ...

- Ờ...

- Ô...

- A...

- Ừm...

- Á..

Đủ thứ âm thanh phát ra...

Những thằng bánh bao thường ngày hay ra về trước mặt con gái thì chỉ la ó vậy thôi chứ sẵn sàng móc túi nộp ngay

vì hành động có tên là ga lăng này sẽ tới tai bọn con gái liền thôi mà. Còn những tên mà việc áo bỏ vô quần là một cực hình, mang dép quai hậu là một miễn cưỡng như Hoàng và Vinh thì tỏ vẻ kinh ngạc, ơ hay, ai quan tâm tới ai thì lo mà tặng hoa và tha hồ tặng thêm vài món nữa, còn đây... bọn con gái có bao giờ tặng mình cái gì chưa? Phiên trực nhật, là con gái mà phân công quét lớp cũng ní nạnh, phân công giặt khăn lau bảng cũng lườm liếc. Không phải tiếc tiền. Với cái sự ní nạnh lườm liếc vậy, tặng hoa thì biết nói sao cho vừa? Vãn hoa hơn như Bình thì ví von “Bản thân mỗi thiếu nữ là một bông hoa đẹp rồi. Bày chuyện tặng hoa làm chi nữa?” Rồi sợ chê là bần tiện, nó vội vàng thêm “Thà mua kẹo tặng còn có lí hơn”..

Đủ loại ý kiến khiến lớp giống hệt một tổ ve. Lớp trưởng Quy vò đầu:

- Lớp chúng ta từ trước đến nay bất cứ hoạt động nào cũng... cho nên chưa bao giờ lớp được nhận cờ luân lưu cả. Tôi mong các bạn chúng ta nhân dịp tám tháng Ba này hãy cùng nhau có một cử chỉ đẹp và một hoạt động nào đó có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng...

Trong lòng ai? Mấy đứa con gái của lớp nhận hoa xong là đem được cái cờ luân lưu về cho à? Cả lớp rào rào, cái chuyện hoa hòe này mà gắn với cờ luân lưu là vô lí.

Quy tắc tị. Nhìn mặt nó rõ ràng ngán ngẩm vì cái lớp mà mình làm lớp trưởng lắm rồi. Hai mươi lần đứng trước lớp để nêu một ý kiến nào đó là hai mươi lần ý định từ chức

xuất hiện trong lòng nó. Chẳng qua là nó mà từ chức nữa thì cũng không biết lấy ai làm lớp trưởng đây cho nên đành phải...

Đi họp thì bị cô thầy giáo phê bình, về lớp thì bị bạn bè gấu ó... Có ở đâu mà mới lớp đầu cấp đã hai đời lớp trưởng? Thu Hoa là đời thứ nhất. Tưởng con gái ăn nói nhỏ nhẹ không xong nên... Quy đau khổ hình dung lí do cô giáo chủ nhiệm sẽ không cho nó từ chức: “Em than thở các bạn thế này thế kia, nhưng chính sự từ chức của em cũng là lí do khiến lớp chúng ta mang tiếng thêm.” Hồi Thu Hoa xin từ chức phải đổ hoe mắt vì câu nói này của cô, cứ như là chính nó làm cho lớp tuần nào cũng bị nêu tên lên cột cờ vậy.

Giữa những ì ềo nhộn nhạo chưa đâu vào đâu thì trống đánh vào lớp. Định la lên:

- Con gái kia!

Một trận cười nổ ra inh tai. Định tức tối nhìn lớp trưởng Quy. Rõ ràng ra lệnh cho nó là thấy con gái tới gần cửa lớp thì phải báo động, sao lại để cả lớp cười cợt nó?

Quy đang bực mình, trút luôn:

- Trống đánh thì phải vô lớp là đúng rồi. Việc gì mà phải la lên nữa?

Định đỏ bừng mặt mũi. Nếu không phải là mấy đứa con gái vừa đi vô lớp vừa liếc nhìn tụi con trai một cách đầy ý nghĩa thì đừng hòng Định im lặng. Chẳng những nhìn một cách ý nghĩa mà bọn con gái còn tùm tùm cười.

Tuân ghét cay ghét đắng cái kiểu cười tủm tỉm này. Rõ ràng bọn con gái biết bọn con trai bàn bạc về đề tài gì! Và đâu phải tự nhiên mà tất cả con gái kéo nhau đi khỏi lớp giờ ra chơi này! Thử đặt trường hợp ngược lại, nếu có một ngày của con trai, tụi con gái có tặng cho cái gì không? Và Tuân khoái trá tưởng tượng tới ngày mai, những đứa con gái hớn hờ đợi mà chẳng có gì cả. Chà, ồn ào phải biết. Chẳng cần Tuân nghĩ ra một trò nào mà vẫn có chuyện thì thật là vui! Lần này không thể bóng gió đổ thừa cho Tuân được.

Tóm lại, lớp trưởng Quy nín lặng cho tới lúc trống đánh báo giờ về.

Nhưng bọn con trai không được về. Những phút cuối của tiết cuối, từng tên con trai nhận được mẫu giấy viết một dòng ngắn ra lệnh cuối giờ ở lại hội ý, không có chữ kí nhưng đứa nào cũng biết đó là của lớp trưởng.

Đợi con gái đi ra khỏi lớp hết, Quy đứng lên tại chỗ nói cộc lốc:

- Bây giờ một câu thôi, ngày mai có tặng hoa cho các bạn nữ không thì nói? Đồng ý thì nộp tiền, không thì thôi.

Kể cũng lạ, khi Quy nói năng văn hoa lí lẽ thì đứa nào cũng í ó, nhưng giờ đây trước vẻ mặt lạnh lùng của kẻ liêu mạng “muốn xấu cho xấu luôn” thì đứa nào cũng hoảng. Nói gì thì nói, thà bị nêu tên vì lỗi lầm nào đó như đi học trễ và quên đeo bảng tên và không làm đầy đủ bài tập về nhà..., còn bị nêu tên vì keo kiệt thì mặt mũi nào.

- Tặng chớ sao không. Mỗi năm có một ngày.
- Tặng thì tặng, ai phản đối đâu mà nhăn nhó vậy.
- Nộp bao nhiêu nói luôn đi.
- Tùy ý.
- Khoan, tao có ý kiến này...
- Đừng ý kiến nữa, Quy nó nổi giận lên rồi kìa.
- Đề nghị lớp trưởng ngửa mũ ra, không quy định, ai nộp bao nhiêu tùy.

Ý kiến cuối cùng này được sự tán thành của đa số. Quy ngửa mũ ra và đi quanh thật nhanh. Nó rút ra một kinh nghiệm là tỏ vẻ bất cần thì xem ra được việc hơn.

Những tờ giấy bạc gấp tư rơi vào mũ, có đứa chưa kịp thảy tiền vào mũ mà Quy đã bước qua liền kêu eo éo: “Mày chê tao nộp ít hả?”

Nhưng đến chỗ Tuân thì Quy đứng hẳn lại. Tuân biết thâm ý của việc đứng lại này, nó làm như không hiểu, thản nhiên bỏ tờ giấy bạc của mình vào mũ. “Rồi mày sẽ trả giá”, Tuân nhủ thầm. Rõ ràng thằng Quy muốn cả lớp hiểu rằng Tuân không muốn nộp nhưng cái cách Quy đứng lại đã khiến Tuân vì sĩ diện phải móc tiền ra!

Rồi mày sẽ phải hối hận! Tuân nhìn Quy từ phía sau. Nhất là khi Tuân không có ý định phản đối chuyện tặng hoa này. Gây rối, Tuân có. Nhưng Tuân không phải đứa tầm thường, không làm những chuyện lật vạt!

- Sáng mai, vài bạn tới sớm cùng tôi đi mua hoa.

Chợt nhận ra kiểu ra lệnh này sẽ không có ai chịu trách nhiệm nên Quy vội nói lại:

- Bốn tổ trưởng sáng mai đi học sớm nghe.

Bá la lên:

- Chỉ có một mình tao là con trai làm tổ trưởng thôi, mà quên rồi à?

- Vậy hả? - Quy gãi đầu thốt ra như vừa trên trời rơi xuống. - Lớp mình có ba tổ trưởng là con gái lận hả? Thôi, tao với mày đi cũng đủ rồi. Tao chở, mày ngồi sau ôm hoa.

Tất cả cười rộ. Bá đồ mặt, rồi nó cũng nhoẻn cười. Khiêng vác cái gì đó nặng nhọc không sao mà nghĩ tới cái cảnh một thằng con trai ôm hoa sao mà... Nếu ngày mai không phải tám tháng Ba thì giao việc hoa hòe này cho con gái là hay biết mấy.

Tưởng lớp mình về sau cùng nhưng không. Thường thì giờ tan học Tuấn gặp Cần và Dương ở bãi giữ xe. Lớp B2 của Tuấn nằm trên tầng ba còn lớp D3 của Cần và H4 của Dương nằm ở tầng một nên hai đứa luôn có mặt trước nhưng hôm nay không thấy. Tuấn nhìn vào bãi, thấy cái xe

đua màu đen của Cần và cái xe Martin 107 màu xanh của Dương còn đó nên không vội chen lấn để lấy xe mình ra, nó đi tới lớp D3 và nhìn vô cửa sổ. Có chuyện gì mà hết nửa lớp đứng nghiêm như chào cờ còn những đứa ngồi thì cúi gằm mặt?

Tuân đi qua lớp H4, ồn ào như hội chợ, tiếng cười nói hí hớ và vỗ tay. Thấy giáo ra hiệu trật tự nhưng vẻ mặt rõ ràng rất vui. Tuân xoay chuyển vị trí sao cho Dương nhìn qua khung cửa kính thấy mình đang đợi nhưng Dương lại là đứa tham gia vào trò ồn ào nồng nhiệt nhất, nó cười híp cả mắt. Thấy Tuân thập thò, thầy giáo như chợt nhớ ra đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói gì đó, cả lớp lục tục ôm cặp vở đứng lên “Good afternoon, teacher. See you again”.

- Ê... Dương.

Đến lúc này Dương mới nhận ra Tuân, nó cuộn cuộn vở trước mặt nhét túi quần rồi ôm cặp chạy tới chỗ Tuân:

- Lớp mà bữa nay về sớm vậy?

- Lớp mà về trễ quá thì có. Nhìn bãi giữ xe còn có mấy chiếc kìa.

- À há. Hèn chi tao thấy đói bụng quá.

- Mà đúng là... Vừa nói lớp người ta về sớm rồi lại nói đói bụng quá là sao?

Dương nhướng mắt trước lí lẽ của Tuân. Rồi nó vô tư cười. Nhìn là biết nó không hiểu Tuân bắt bẻ cái gì! Kì lạ,

bộ ba này chẳng đứa nào giống tính đứa nào mà chơi thân với nhau từ lớp sáu đến giờ. Ai biết tình bạn này cũng ngạc nhiên hỏi nhau tại sao Dương, một đứa dễ dàng cho qua tất cả những rắc rối cuộc đời và không bao giờ làm đau một cọng cỏ mà lại chơi được với Tuấn. Và cũng thắc mắc giống vậy với Cần, một đứa sẵn sàng tham gia bất cứ hoạt động nào và là một trong những nhân tố tích cực đưa lớp D3 hai lần được nhận cờ luân lưu và lần thứ ba này đang kéo dài đến tuần thứ bốn mà chưa có dấu hiệu nhường cờ cho lớp khác.

- Tụi mày có chuyện gì mà vui vậy? - Tuấn hỏi.
- Bàn chuyện văn nghệ tối nay đó mà. - Dương vui vẻ trả lời.
- Mày tham gia tiết mục gì?
- Hợp ca.
- Hợp ca?
- Ừ, mấy đứa nói tao hát như ve kêu nhưng cũng xếp vô đứng cho đẹp.
- Mày đẹp á?
- Thì là đủ chỗ cho đẹp dàn hợp ca đó mà.
- Vậy mà mày cũng chịu tham gia?
- Chớ tao có biết làm gì nữa đâu.

Trái ngược với không khí rộn ràng của lớp H4 của Dương, lớp D3 của Cần đang đi trên hành lang mà không một tiếng thăm thì.

- Làm gì mà như đi ra pháp trường vậy Cần? - Tuấn và Dương đi sát lại gần Cần và hỏi.

Cần vẫn giữ im lặng và đi thật chậm cho tới khi mấy đứa cùng lớp vượt hẳn lên trên và đi xa dần, khi chỉ còn lại ba đứa thì Cần nói nhỏ:

- Đứa nào trét phẩm màu lên ghế giáo viên làm dính đầy áo dài cô Mai Thi.

- Một món quà tám tháng Ba quá độc đáo. - Tuấn cười.
- Nhưng lớp mày được tiếng là ngoan mà sao nhiều đứa bị đứng lên vậy?

- Thủ phạm không tự giác đứng lên nhận tội nên thầy bắt cả ban cán sự lớp đứng lên.

- Rồi có tìm ra không?

- Thằng Thăng.

- Cái thằng đi xe đua màu đỏ đó à?

- Ừ.

- Sao biết là nó?

- Tay nó còn dính màu.

